

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **L. K.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2021, č. j. 120780/2021/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shrnutí řízení o dodatečném povolení stavby

1. Soud úvodem konstatuje, že originály některých dokumentů původně založených ve správním spise nebyly soudu předloženy, neboť na Městském úřadu Jesenice (dále „stavební úřad“) došlo v průběhu prvostupňového řízení ke ztrátě správního spisu. Stávající správní spis tak není zcela kompletní (neobsahuje například samotnou žádost o dodatečné povolení stavby z roku 2013), nicméně, jak bude dále rozvedeno, pro účely tohoto soudního řízení postačuje.
2. Dne 18. 4. 2012 stavební úřad oznámil žalobkyni, že zahájil řízení podle § 129 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona), o odstranění stavby *chata X* na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X ve vlastnictví žalobkyně. Při kontrolní prohlídce dne 17. 1. 2012 totiž zjistil, že se na pozemku žalobkyně nachází stavba chaty a žalobkyně jakožto vlastník pozemku nedoložila příslušné povolení k jejímu vybudování.
3. Dne 9. 5. 2012 stavební úřad vydal rozhodnutí, jímž s odkazem na § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídil žalobkyni odstranění této stavby. Toto rozhodnutí však žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 11. 2012, č. j. 172739/2012/KUSK, k odvolání žalobkyně zrušil a vrátil věc stavebnímu úřadu k novému projednání. Důvod pro zrušení žalovaný shledal v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, neboť již ze spisu plynulo, že stavba chaty o zastavěné ploše 130 m² se nemůže nacházet pouze na pozemku žalobkyně o rozloze 72 m². Následkem je nesprávný výrok i nesprávně stanovený okruh účastníků řízení.
4. Dne 6. 5. 2013 žalobkyně požádala o dodatečné povolení stavby chaty nacházející se na jejím pozemku a dále na pozemcích parc. č. XB a XC v katastrálním území X (jak vyplývá např. ze sdělení stavebního úřadu ze dne 24. 9. 2015).
5. Dne 7. 6. 2013 stavební úřad řízení o odstranění stavby přerušil a zahájil řízení o dodatečném povolení stavby. Přípisem ze dne 10. 6. 2013 stavební úřad žalobkyni vyzval, aby do 26. 7. 2013 žádost o dodatečné povolení stavby doplnila mj. doložením svého práva k provedení stavby na pozemcích parc. č. XB (ve vlastnictví H. P.) a pozemku parc. č. XC (ve vlastnictví obce X), oba v katastrálním území X, a na pozemku parc. č. XD (ve vlastnictví obce X) v katastrálním území X (stavební úřad později měnil pozemky, k nimž měla žalobkyně toto právo doložit). Dále jí vyzval k doložení souladu stavby s územně plánovací dokumentací a k doložení souhlasných stanovisek dotčených orgánů, mj. s ohledem na to, že se stavba nachází ve vzdálenosti do 50 metrů od lesa. Následně lhůtu prodloužil do 31. 1. 2014, posléze do 30. 9. 2014.
6. Dne 30. 10. 2014 vydal na podkladě žádosti žalobkyně Městský úřad Černošice, odbor životního prostředí (dále „orgán státní správy lesů“), závazné stanovisko č. j. MUCE 60416/2014 OZP/L/Mi (dále „závazné stanovisko“). V něm vyslovil nesouhlas s dotčením pozemků do vzdálenosti 50 metrů od okraje lesa a s dodatečným povolením předmětné stavby chaty. V odůvodnění konstatoval, že stavba byla realizována v rozporu s právními předpisy v území do vzdálenosti 50 metrů od okraje lesa, tj. v ochranném pásmu lesa. Chata stojí cca 1 metr od lesního pozemku. Část lesního pozemku je též protiprávně oplocena. Dále popsal hrozící i již nastalé negativní dopady na les v důsledku realizace

předmětné stavby.

7. Dne 3. 12. 2015 stavební úřad usnesením k žádosti žalobkyně opět prodloužil lhůtu k doplnění podkladů k žádosti, a to o 120 dnů od data doručení usnesení.
8. Následně správní spis obsahuje až dotaz obce Psáry ohledně předmětné stavby ze dne 10. 6. 2019 a e-mail zaměstnankyně stavebního úřadu ze dne 17. 6. 2019, v němž zmiňuje ztrátu správního spisu a shání se po kopiích dokumentů.
9. Dne 3. 9. 2019 proběhla kontrolní prohlídka k předmětné stavbě. Podle protokolu se stavební úřad dohodl se zmocněncem žalobkyně, že ten obstará veškeré dostupné podklady a předá je stavebnímu úřadu do 31. 10. 2019. Žalobkyně však dokumenty nepředložila a stavební úřad ji dne 11. 12. 2019 znovu vyzval k doplnění žádosti o příslušné podklady, které vyjmenoval, a to nejpozději do 30. 3. 2020. Dne 30. 3. 2020 žalobkyně požádala o přerušení řízení v souvislosti s tehdy vyhlášeným nouzovým stavem a o prodloužení lhůty k doplnění podkladů o šest měsíců po skončení nouzového stavu.
10. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 20. 4. 2020, č. j. MěÚJ/04600/2020/Haj, tuto žádost žalobkyně zamítl a současně zastavil řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby, kterou žalobkyně podala dne 6. 5. 2013. Stavební úřad své rozhodnutí zdůvodnil tím, že od podání žádosti, která nesplňovala požadované náležitosti, uplynulo bezmála sedm let a za tu dobu několikrát žalobkyni vyzval k doplnění podkladů, jejichž rozsah jí byl znám. Žalobkyně na poslední výzvu nijak nereagovala. Odkaz na vyhlášení nouzového stavu stavební úřad označil za záminku k dalšímu prodlužování řízení. Stavební úřad navíc poukázal na existenci nesouhlasného závazného stanoviska orgánu státní správy lesů ze dne 30. 10. 2014, což fakticky znemožňuje vyhovění žádosti. Žalobkyně měla dostatečný prostor, přesto neodstranila vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
11. Žalobkyně podala odvolání proti rozhodnutí o zastavení, v němž mj. namítala, že její doplnění žádosti stavební úřad ztratil. Společně s odvoláním stavebnímu úřadu zaslala mj. kopii svých podání ze dne 27. 4. 2016 (doručeno stavebnímu úřadu dle razítka podatelny 2. 5. 2016) a ze dne 25. 5. 2016 (doručeno stavebnímu úřadu dle razítka podatelny dne 7. 6. 2016), které stavební úřad podle žalobkyně ztratil. V podání ze dne 27. 4. 2016 žalobkyně uvádí, že zajistila svědeckou výpověď předchozího vlastníka, který dokládá existenci stavby (bývalého včelína) na pozemku žalobkyně o rozměrech 6 m x 4 m. Žádá proto stavební úřad o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby a zahájení nového řízení o odstranění části stavby - přístavby. Dále uvádí, že předkládá hydrogeologický posudek. V podání ze dne 25. 5. 2016 žalobkyně uvedla, že předkládá dokumentaci skutečného provedení stavby a dále uvádí, že jelikož k objektu bývalého včelína nebyla nalezena dokumentace, žádá stavební úřad o zastavení řízení o odstranění stavby a zároveň o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby.
12. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 7. 2020, č. j. 104432/2020/KUSK, rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení řízení z 20. 4. 2020 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. V odůvodnění mj. konstatoval, že pokud orgán státní správy lesů vydal dne 30. 10. 2014 k předmětné stavbě negativní závazné stanovisko, měl stavební úřad žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby zamítnout. Žalovaný dále upozornil, že součástí spisu je podání žalobkyně ze dne 25. 5. 2016, kterým žalobkyně žádala o zastavení řízení o dodatečném

povolení stavby. Podle žalovaného měl stavební úřad toto podání žalobkyně posoudit ve vazbě na § 66 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“), tedy zhodnotit, zda vzala žalobkyně žádost zpět, případně postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu. Současně zavázal stavební úřad k posouzení žádosti o dodatečné povolení stavby z hlediska závazného stanoviska. Žalovaný rovněž poukázal na to, že stavební úřad nezdůvodnil okruh účastníků řízení.

13. Stavební úřad následně dne 21. 9. 2020 s odkazem na § 37 odst. 2 správního řádu žalobkyni vyzval, aby jednoznačně sdělila, čeho se její podání doručená stavebnímu úřadu dne 2. 5. 2016 a dne 7. 6. 2016 týká a co jimi navrhuje. Podotkl, že žalobkyně v nich požádala o zastavení řízení o dodatečném povolení a o odstranění stavby a potvrzení existence nepovolené stavby, ale následně žádala o přerušování řízení a o prodloužení lhůty pro doplnění podkladů a proti zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty a proti zastavení řízení se odvolala.
14. Žalobkyně na tuto výzvu reagovala dvěma podáními. V podání ze dne 21. 12. 2020 uvedla, že z výzvy není patrné, která podání má stavební úřad na mysli a co je jejich obsahem a vznesla řadu námitek vůči vedení řízení. Výzvu označila za nezákonnou, protože neobsahuje usnesení o přerušování řízení, poučení o odvolání, a trpí vadami vnitřní rozpornosti. V druhém podání ze dne 30. 12. 2020 žalobkyně doplnila, že podle ní z výzvy vyplývá, že stavební úřad absolutně netuší, jaké řízení vede, co je jeho předmětem, a uvedla, že jej považuje za nezákonné. Povinnost vyhodnotit obsah podání účastníka řízení má podle žalobkyně příslušný správní orgán, který si má počínat tak, aby dotčené osoby co nejméně zatěžoval. Dále argumentovala ve prospěch závěru o legálnosti stavby.
15. Na tomto místě je vhodné doplnit, že žalobkyně v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby požádala o ověření dokumentace skutečného provedení stavby (o potvrzení existence stavby). Stavební úřad tuto žádost zamítl rozhodnutím ze dne 26. 1. 2021, č. j. MěÚJ/01131/2021/VoM (dále „rozhodnutí o pasportu“). Žalovaný k odvolání žalobkyně rozhodnutí o pasportu rozhodnutím ze dne 21. 6. 2021, č. j. 067721/2021/KUSK, potvrdil. Toto rozhodnutí žalobkyně napadla samostatnou žalobou, o níž zdejší soud vede řízení pod sp. zn. 59 A 28/2021.
16. V průběhu řízení o odvolání proti rozhodnutí o pasportu si žalovaný vyžádal stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále „nadřízený orgán“). Ten svým stanoviskem ze dne 5. 5. 2021, č. j. 057032/2021/KUSK (dále „potvrzující stanovisko“), potvrdil nesouhlasné závazné stanovisko orgánu státní správy lesů ze dne 30. 10. 2014.
17. Dne 23. 4. 2021 žalovaný vydal opatření proti nečinnosti stavebního úřadu, kterým mu uložil rozhodnout v řízení o dodatečném povolení stavby do 20 dnů od doručení opatření.
18. Rozhodnutím ze dne 29. 4. 2021, č. j. MěÚJ/05628/2021/VoM (dále „prvostupňové rozhodnutí“), stavební úřad jednak zamítl žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby *chata X* (výrok I.), jednak zamítl žádosti žalobkyně o zastavení řízení ze dne 2. 5. 2016 a 7. 6. 2016 (výroky II. a III.). Odkázal přitom na negativní závazné stanovisko orgánu státní správy lesů ze dne 31. 10. 2014, z něhož citoval, a podotkl, že s ohledem na § 149 odst. 6 správního řádu toto stanovisko znemožňuje žádosti vyhovět. Tato skutečnost podle něj dle § 51 odst. 3 správního řádu znemožňuje stavebnímu úřadu vyhovět žádostem žalobkyně ze

dne 2. 5. 2016 a 7. 6. 2016. Ty stavební úřad proto také zamítl.

19. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí bránila odvoláním podaným dne 1. 6. 2021, které stručně zdůvodnila mj. nezákonností a věcnou nesprávností závazného stanoviska orgánu státní správy lesů, jehož závěry považovala za rozporné se skutečným stavem. Dne 28. 6. 2021 odvolání doplnila podáním, v němž vznesla řadu námitek. Mezi nimi vznesla výtky jak vůči závaznému stanovisku, tak vůči potvrzujícímu stanovisku a požádala o jejich přezkum.

Napadené rozhodnutí

20. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 30. 9. 2021 (dále „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
21. Žalovaný shrnul obsah spisu stavebního úřadu a zrekapituloval, že žalobkyně požádala o dodatečné povolení stavby. Přestože její žádost není součástí spisu, lze dohledat projektovou dokumentaci označenou jako *Rekreační chata na pozemcích p. č. XA, XE, XC, k. ú. X a p. č. XD k. ú. D. X, X*, kterou žalobkyně přiložila k žádosti. V té není uvedeno či vyznačeno, že by šlo o přístavbu hospodářské budovy, naopak je z ní zřejmé, že stavba rekreační chaty již byla dokončena a právě tato stavba je předmětem žádosti o dodatečné povolení stavby. Je v ní také uvedeno, že investorem stavby je žalobkyně a že pozemek parc. č. XA je ve vlastnictví investora; tento pozemek přitom vlastní žalobkyně. Žalovanému je dále z úřední činnosti známo, že žalobkyně požádala o ověření zjednodušené dokumentace stavby včelína na tomto pozemku, kterou stavební úřad zamítl. Žalovaný odkázal na § 125 stavebního zákona k povinnostem vlastníka vztahujícím se k ověření dokumentaci a zdůraznil, že žalobkyně při žádosti o ověření dokumentace nevystupovala jako např. právní zástupkyně vlastníka, přestože právo ověření zjednodušené dokumentace svědčí výhradně vlastníku stavby, ale označovala se jako vlastníka. Žalobkyně ani nedoložila doklady o změně vlastnictví.
22. Žalovaný dále konstatoval, že na pozemku parc. č. XA stála zřejmě hospodářská stavba, jejíž rozměry neodpovídají stávající stavbě, kterou jsou zjevně dotčeny i pozemky parc. č. XB ve vlastnictví H. P. a parc. č. XC ve vlastnictví obce X. Pokud vlastník nemá právní titul k umístění stavby na pozemcích ve vlastnictví jiných osob, jedná se o neoprávněnou stavbu. Pokud nemá doklad o povolení stavby, jedná se o nepovolenou stavbu. U takové stavby jde o porušení právních předpisů na straně vlastníka stavby. Umístění stavby včelína na pozemku parc. č. XA v minulosti nezakládá legálnost stavby chaty nynějších rozměrů. Stavba by i v případě zachování rozměrů vyžadovala povolení změny užívání stavby.
23. Žalobkyně se sice v průběhu řízení domáhala zastavení řízení o dodatečném povolení stavby a zahájení nového řízení o odstranění přístavby bývalého včelína, obsahově však šlo o změnu předmětu řízení ohledně totožné stavby, která představuje přístavbu původní stavby na pozemku parc. č. XA, označované jako hospodářská stavba nebo včelín. Těmito žádostmi žalobkyně odkazovala na ověřenou dokumentaci stavby, její žádost o ověření však stavební úřad rozhodnutím o pasportu zamítl. Těmto žádostem proto nebylo možné vyhovět a stavební úřad je zamítl. Žalovaný nezjistil v postupu stavebního úřadu žádné zásadní vady.
24. Žalovaný se dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí věnoval podmínkám, za kterých lze stavbu dodatečně povolit, požádá-li o to vlastník stavby poté, co je zahájeno řízení o jejím

odstranění. Vlastník musí mj. prokázat, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Tím je též soulad se zákonem č. 289/1995, Sb., o lesích a o změně některých zákonů (lesní zákon). V tomto případě vydal orgán státní správy lesů nesouhlasné závazné stanovisko. Na základě odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o pasportu směřujícího do závazného stanoviska toto stanovisko přezkoumal nadřízený orgán a potvrdil jej. Pro žalovaného je potvrzující stanovisko závazným podkladem pro vydání rozhodnutí a znemožňuje odvolání vyhovět. Námitka nezákonnosti potvrzujícího stanoviska není předběžnou otázkou nynějšího odvolacího řízení. Pokud by bylo potvrzující stanovisko zrušeno v přezkumném řízení, představovalo by to důvod obnovy řízení, nejde však o předběžnou otázku, kterou by se žalovaný mohl zabývat k odvolací námitce žalobkyně. Žalobkyně byla s potvrzujícím stanoviskem seznámena v rámci řízení o odvolání proti rozhodnutí o pasportu. Obdobně zrušení závazného stanoviska by bylo důvodem pro obnovu řízení, nikoliv pro přerušování správního řízení.

25. Ztráta spisu v průběhu několikaletého správního řízení pak podle žalovaného nemá zásadní význam na výsledek řízení. Podle § 125 odst. 1 stavebního zákona je vlastník stavby povinen po celou dobu jejího trvání uchovávat ověřenou dokumentaci odpovídající skutečnému provedení podle vydaných předpisů. Ani další obecné námitky žalobkyně o nezákonném postupu stavebního úřadu neměly podle žalovaného na výsledné rozhodnutí zásadní vliv.

Shrnutí žaloby

26. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Námitky žalobkyně soud rekapituluje v šesti okruzích.
27. *Zprv* žalobkyně obecně namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jejími odvolacími námitkami, toleroval nezákonný postup stavebního úřadu a nezkoumal, zda byly odstraněny veškeré pochybnosti. Žalovaný dále neřešil, že sám v dopise ze dne 16. 4. 2021 konstatoval, že stavební úřad chybně zhodnotil podání žalobkyně jako stížnost, ale měl se jím zabývat v rámci svého rozhodnutí, což stavební úřad neučinil a žalovaný to nijak neřešil. Ani stavební úřad, ani žalovaný podle žalobkyně nezkoumaly zákonnost podle § 89 odst. 2 správního řádu.
28. *Zadruhé* žalobkyně namítá, že správní orgány rozhodovaly na základě nedostatečných podkladů. Především proto, že stavební úřad neměl v době rozhodování k dispozici řádný spis, kterým disponoval žalovaný, a vydal prvostupňové rozhodnutí jen na základě podkladů v elektronické podobě. Pouhý sken spisu podle žalobkyně nepředstavuje elektronický spis splňující náležitosti vyžadované právními předpisy. Při nahlížení do spisu dne 19. 5. 2021, o němž stavební úřad nesepsal protokol, žalobkyně navíc zjistila, že se ve spise vůbec nenacházely originály dokumentů, ale změř jejich kopií. Stavební úřad spis ztratil, jak náhodou zjistila v roce 2020, a nikdy neprovedl jeho rekonstrukci. Stavební úřad přitom žalobkyni bezdůvodně napadal, že nepředložila dokumenty, přestože je od žalobkyně prokazatelně převzal, jak žalobkyně zjistila na základě vyřízení její žádosti o informace dne 27. 9. 2021. Stavební úřad žalobkyni opětovně poskytoval zavádějící informace ohledně dokumentů, které měly být ztraceny. Při nahlížení do spisu u žalovaného dále žalobkyně zjistila, že ve spise se nachází materiál nesouvisející s věcí. Ve spise nejsou ani označeny oprávněné úřední osoby.

29. Žalobkyně *zatřetí* namítá, že se v průběhu řízení bezvýsledně domáhala informací o stavu řízení dle § 36 odst. 2 správního řádu, informace jí nikdy nebyly poskytnuty. Žalobkyně se musela informací domáhat prostřednictvím žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalobkyně dále podrobně rekapituluje, jakých pochybení se podle ní dopustil stavební úřad v souvislosti s poskytováním informací, včetně toho, že byla v některých podáních stavebního úřadu pomluvena. Na tento postup si stěžovala, o čemž jsou záznamy účelově vedeny mimo spis.
30. Žalobkyně *začtvrté* namítá, že jí stavební úřad ani žalovaný nedaly možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, přestože se tohoto práva žalobkyně nevzdala a žádala, aby byla informována o každém učiněném úkonu.
31. *Zapáté* žalobkyně namítá, že stavební úřad v rozporu s § 3 správního řádu nezjistil stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, když nesprávně určil okruh účastníků řízení. Stavební úřad se vůbec nezabýval majetkoprávními vztahy stavby a vůbec neřešil práva vlastníka, který je odlišný od žalobkyně. Ta opakovaně zdůrazňuje, že není vlastníkem stavby. Stavební úřad nezkoumal vlastnictví stavby, přestože zde byly pochybnosti, a jako vlastníka označil žalobkyni, přestože věděl, že to odporuje skutečnému stavu. Je také možné, že jde pouze o vedlejší stavbu vůči povolené stavbě na pozemku parc. č. XB s č. ev. 13. Sám žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 26. 11. 2012 konstatoval, že okruh účastníků je pochybný a nepřezkoumatelný. Přesto pak žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně žalobkyni označuje jako vlastníka a stavebníka stavby, resp. souboru staveb. Stavební úřad za celou dobu 10 let, kdy bylo řízení vedeno, nečinil žádné úkony k tomu, aby řádně zjistil okruh účastníků. Žalobkyně pak na několika místech žaloby popisuje historický stav stavby, resp. souboru staveb a řadu skutečností, na základě kterých měl mít stavební úřad pochybnosti o okruhu účastníků. Žalobkyně má také za to, že její vlastnictví nelze dovodit z označení „investor“, kterým může být kdokoli, ani z toho, že požádala o pasport stavby. Žalobkyně se vyjadřuje i k řízení o odstranění stavby a namítá, že stavební úřad neprovedl důkaz, který by potvrdil či vyvrátil legálnost stavby. I v této věci stavební úřad chybně požaduje dokumenty po žalobkyni a ne po skutečném vlastníkovi stavby přístavku k původní stavbě z roku 1949.
32. Konečně *zašesté* žalobkyně spatřuje nezákonný postup ve způsobu rozhodnutí. Stavební úřad nerozhodl o její žádosti o zastavení řízení z roku 2016, přestože na to byl v roce 2020 upozorněn žalovaným. Podle žalobkyně mělo být řízení zastaveno, jelikož dne 25. 5. 2016 poslala stavebnímu úřadu žádost o zastavení řízení (zpětvzetí). Toto podání, které podle žalobkyně neumožňuje alternativní výklad, bylo stavebnímu úřadu doručeno dne 7. 6. 2016. Není zřejmé, z jakého důvodu bylo vůbec vedeno řízení, jehož produktem je napadené rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí tato skutečnost není vůbec řešena, což žalobkyně vnímá jako nesoulad řízení s právními předpisy. Žalobkyně spatřuje další porušení správního řádu v tom, že stavební úřad v řádné lhůtě nerozhodl a žalovaný nepřijal žádné opatření k nápravě a odstranění nečinnosti, s výjimkou rozhodnutí ze dne 24. 7. 2020, v němž nabádá stavební úřad k rozhodnutí. Dále se ale žalovaný nezajímal o to, zda stavební úřad věc vyřídil. Ani o její další žádosti o zastavení řízení, doručené stavebnímu úřadu dne 2. 5. 2016, nebylo dosud rozhodnuto.

Vyjádření žalovaného

33. Žalovaný nepovažuje žalobu za důvodnou a navrhl soudu její zamítnutí. Ve vyjádření

k žalobě ze dne 21. 3. 2022 zrekapituloval průběh řízení a obsah spisového materiálu i napadeného rozhodnutí. Doplnil, že nesouhlasné závazné stanovisko orgánu státní správy lesů bylo vydáno předtím, než žalobkyně požádala o zastavení řízení. Ke ztracenému spisu žalovaný uvedl, že pokud si stavební úřad pro potřeby vedení řízení pořídil kopii části spisu bez ohledu na její podobu v době, kdy byl spis u odvolacího správního orgánu k rozhodnutí o odvolání v rámci jiného souvisejícího správního řízení, nejde o další část spisu nebo elektronickou verzi spisu. Podle žalovaného to nemá vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.

Replika žalobkyně a její další vyjádření

34. Žalobkyně dne 13. 4. 2022 soudu sdělila, že Úřad pro ochranu osobních údajů (dále „ÚOOÚ“) vyřídil její podnět kvůli ztracenému spisu stavebního úřadu přípisem ze dne 7. 4. 2022, který přiložila. Žalobkyně uvedla, že ÚOOÚ po provedené kontrole u stavebního úřadu zkonstatoval, že ke ztrátě spisu skutečně došlo a nebylo možné jej dohledat, čímž stavební úřad porušil povinnosti stanovené zvláštními právními předpisy. Žalobkyně z toho dovozuje, že správní orgány v její věci rozhodovaly bez relevantních podkladů, případně na základě podkladů nesouvisejících s řízením o dodatečném povolení stavby.
35. Na vyjádření žalovaného žalobkyně reagovala replikou ze dne 5. 5. 2022. V ní popsala průběh řízení z vlastního pohledu, včetně průběhu dokládání podkladů, a zrekapitulovala vlastnickou historii jejího pozemku i sousedních pozemků. Zopakovala, že stavební úřad ztratil spis, což potvrdil ÚOOÚ, navíc nevedl spisy v různých věcech žalobkyně odděleně v souladu s § 17 správního řádu (pasport, žádost o dodatečné povolení stavby, procesní podání včetně zpětvzetí), neboť nikdy věci nespojil. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že nesprávná terminologie ohledně vedení spisu nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobkyně jde o podstatnou vadu řízení, neboť rozhodnutí vydané bez řádně vedeného spisu nelze přezkoumat.
36. Žalobkyně znovu popsala, že stavební úřad vedl řízení ve věci dodatečného povolení stavby až do roku 2021, přestože žalobkyně v roce 2016 požádala o zastavení řízení. Žalobkyně v této věci žádala i o opatření proti nečinnosti a žalovaný přikázal stavebnímu úřadu vydat rozhodnutí. Prvostupňové ani napadené rozhodnutí neměla být nikdy vydána, protože žalobkyně vzala žádost zpět. Stavební úřad měl vydat usnesení podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu. Stavební úřad přesto v průběhu řízení jedno rozhodnutí s odkazem na § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (pro neodstranění podstatných vad žádosti) vydal. Nesouhlasným závazným stanoviskem přitom stavební úřad disponoval již v roce 2014, mohl tak rozhodnout již tehdy, což neučinil.
37. Žalobkyně dále reaguje na to, že žalovaný napadené rozhodnutí opřel o nesouhlasná stanoviska. Závazné i potvrzující stanovisko považuje žalobkyně za zavádějící, účelová a nepřezkoumatelná. Žalobkyně je přitom v odvolání obě napadla a žalovaný je měl postoupit k posouzení Ministerstvu zemědělství k provedení přezkumného řízení.
38. Ve zbytku repliky žalobkyně vysvětluje, proč má za to, že není vlastníkem stavby, a proč proto stavební úřad ani žalovaný nevymezily správně účastníky řízení. Vyjadřuje se také k rozhodnutí o pasportu a opakuje námitku neseznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí s tím, že tuto vadu nelze napravit tím, že se žalobkyně údajně seznámila se spisem

v rámci jiného řízení.

39. Dne 19. 7. 2022 žalobkyně soudu zaslala rozhodnutí ze dne 22. 6. 2022, č. j. 075530/2022/KUSK, jímž žalovaný zrušil rozhodnutí ze dne 17. 2. 2022, kterým stavební úřad nařídil žalobkyni odstranit stavbu pro rodinnou rekreaci na pozemcích parc. č. XA, XB a XC v katastrálním území X a parc. č. XF a XD v katastrálním území X, a vrátil mu věc k novému projednání. Žalobkyně toto rozhodnutí chápe jako potvrzení toho, že není vlastníkem stavby na pozemku parc. č. XA. Je podle ní nepochybné, že i prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí o pasportu, která předcházela rozhodnutí o odstranění stavby, byla rovněž vydána v rozporu s právními předpisy a § 3 správního řádu a na základě neúplného spisu. Žalobkyně v řízení několikrát namítala, že není vlastnící stavby, k čemuž stavební úřad nepřihlížel, neprovedl k zjištění vlastnictví žádná šetření ani se s touto otázkou ve svém rozhodnutí nevypořádal.

Duplika žalovaného

40. K vyjádření žalobkyně ze dne 19. 7. 2022 žalovaný odkázal na závazné stanovisko a potvrzující stanovisko, která podle něj znemožnila žádosti vyhovět. Na rozhodnutí v této věci neměla vliv otázka vlastnictví. Závazná stanoviska se vztahují k stavbě, nikoliv k osobě stavebníka. Žalovaný odmítl, že by z jeho zrušujícího rozhodnutí ze dne 22. 6. 2022 vyplývalo, že žalobkyně nevlastní stavbu postavenou na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X. I pokud by žalobkyně nebyla jejím vlastníkem, a byla tak označena v prvostupňovém rozhodnutí, nevedlo by to k jinému řešení než k zamítnutí žádosti.

Posouzení věci soudem

41. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, soud neshledal.
42. O věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Ve věci přitom bylo možné rozhodnout na podkladě předloženého správního spisu a písemných stanovisek obou účastníků bez nutnosti dokazování. K rozhodnutí věci nebylo zapotřebí provádět k důkazu žalobkyni předložené listiny (přípis ÚOOÚ, rozhodnutí žalovaného z 22. 6. 2022).
43. Soud úvodem svého posouzení připomíná, že správní soudnictví zásadně neslouží k obecnému dozoru nad zákonností postupu správních orgánů, nýbrž k ochraně veřejných subjektivních práv žalobkyně. Z uvedeného vyplývá, že podmínkou zrušení napadeného rozhodnutí je nejen jeho případná objektivní nezákonnost, ale současně i to, že žalobkyně byla zkrácena na svých právech v důsledku této zjištěné nezákonnosti. Jinými slovy, vždy musí být patrný vztah alespoň potenciální příčinné souvislosti mezi zjištěným pochybením a zásahem do práv žalobkyně. Stejně tak platí, že ne každý nezákonný krok správních orgánů v průběhu řízení se nutně musí odrazit v nezákonnosti samotného napadeného rozhodnutí a vést k jeho zrušení (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 9. 2019, č. j. 9 As 310/2017-164, odst. 72, či ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 302/2016-68, odst. 52, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, č. j. 50 A 15/2014-50, č. 3212/2015 Sb. NSS).
44. Současně soud podotýká, že podaná žaloba směřuje proti napadenému rozhodnutí, ale

značná část žalobní argumentace se týká postupu stavebního úřadu v prvostupňovém řízení bez vazby na napadené rozhodnutí a nezřídka žalobkyně zmiňuje podle ní nesprávný postup správních orgánů mimo toto řízení (pasport, odstranění stavby, vyřízení její žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím).

45. Soud však zdůrazňuje, že v tomto soudním řízení se může zabývat pouze námitkami, které směřují proti napadenému rozhodnutí. To je přitom vystaveno, obdobně jako prvostupňové rozhodnutí, na poměrně jednoduché a čitelné logice – příslušný dotčený orgán vydal dne 30. 10. 2014 k dodatečnému povolení stavby negativní závazné stanovisko, které bylo potvrzeno nadřízeným orgánem dne 5. 5. 2021. Oba správní orgány následně poukázaly na § 149 odst. 6 správního řádu s tím, že žádosti o dodatečné povolení stavby nelze za této situace bez dalšího vyhovět. Žalobkyně sice v žalobě poukazuje na celou řadu různých pochybení (a v některých dílčích ohledech oprávněně), tuto základní přezkoumatelnou argumentaci, na které napadené rozhodnutí stojí, však v žalobní lhůtě paradoxně nezpochybnila. Soud připomíná, že správní orgány, podobně jako soudy, nejsou povinny budovat vlastní závěry na vyvracení všech jednotlivě vznesených námitek, pokud proti nim postaví vlastní ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, a ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012-58, odst. 31), což je i tento případ. Soud shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným a přistoupil k vypořádání žalobních námitek.
46. Soud se nejprve zabýval žalobním tvrzením, že stavební úřad měl řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby zastavit, protože žalobkyně v roce 2016 vzala tuto žádost zpět.
47. Jak vyplývá z výše provedené rekapitulace, žalobkyně stavebnímu úřadu doručila dvě podání (datovaná 27. 4. 2016 a 25. 5. 2016), v nichž mj. uvedla, že žádá zastavení řízení o dodatečném povolení stavby. Soud však současně s ohledem na kontext věci souhlasí s postupem stavebního úřadu, který se nejprve dotázal postupem podle § 37 správního řádu žalobkyně na to, co svými podáními navrhuje, jinými slovy, zda skutečně bylo její vůlí zpětvzetí žádosti a zastavení tohoto správního řízení.
48. Zde je v prvé řadě na místě podotknout, že s ohledem na ztrátu spisu stavební úřad posuzoval zmíněné žádosti z roku 2016 až na podkladě jejich opětovného předložení v roce 2019. Navíc žalobkyně tato podání z roku 2016 přiložila v roce 2019 k odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení. Už tato zvláštní okolnost nutně mohla vést k pochybám, zda skutečně bylo vůlí žalobkyně zpětvzetí žádosti a zastavení řízení o ní, když se proti totožnému výroku o zastavení řízení (byť opřenému o jiné písm. § 66 odst. 1 správního řádu) bránila odvoláním. Zatřetí, správní orgán řízení podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu zastaví, pokud žadatel vzal svou žádost zpět, ale žalobkyně ani v jednom z těchto podání výslovně neuvedla, že žádost o dodatečné povolení stavby bere zpět (ani např. neodkázala na toto ustanovení). Jedno její podání je nadepsané předložení hydrogeologického posouzení a svědecké výpovědi, druhé předložení zjednodušené dokumentace, a jejich obsahem je kromě žádosti o zastavení řízení uprostřed podání poněkud nesrozumitelná argumentace týkající se objektu bývalého včelína na jejím pozemku. V podání ze dne 25. 5. 2016 žádala současně o zastavení řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby, kdy bylo možné uvažovat o tom, že její argumentace směřuje k tomu, že žádné řízení s ní zkrátka nemá být vedeno, protože všechno je z hlediska stavebního zákona v pořádku, a nikoliv, že chtěla vzít žádost

zpět, aby bylo řízení o dodatečném povolení stavby zastaveno a pokračovalo se v řízení o jejím odstranění.

49. S ohledem na tyto okolnosti soud neshledává pochybení v postupu stavebního úřadu, který si chtěl postupem podle § 37 správního řádu nejprve vyjasnit, co žalobkyně oběma podáními mínila. Pokud skutečně bylo její vůlí zpětvzetí žádosti, nebylo nic snazšího než to jednou větou v reakci na výzvu stavebního úřadu sdělit. Žalobkyně však místo vyjasnění svých ne zcela srozumitelných podání z roku 2016 ve svých reakcích ze dne 21. 12. 2020 a 30. 12. 2020 stavebnímu úřadu obsáhle vyčetla řadu tvrzených nezákonností a argumentovala ve prospěch legálnosti stavby. Opět zřetelně nesdělila, že žádost bere zpět. Po těchto přípisech žalobkyně ze dne 21. 12. 2020 a 30. 12. 2020 dle soudu už vůbec nebyl důvod vyhodnotit její dvě podání z roku 2016 jako zpětvzetí žádosti a zastavit řízení podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu. Stavební úřad tak nepochybil, když v řízení pokračoval a vydal meritorní rozhodnutí. Pro úplnost soud podotýká, že žalobkyně mohla vzít žádost zpět i po vydání prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení. V takovém případě by byl žalovaný povinen prvostupňové rozhodnutí bez dalšího zrušit a sám řízení o žádosti zastavit podle § 90 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně nemá pravdu ani v tom, že by o jejích žádostech o zastavení řízení z roku 2016 dosud nebylo rozhodnuto. Stavební úřad je totiž zamítl druhým a třetím výrokem prvostupňového rozhodnutí.
50. Soud s žalobkyní souhlasí, že pokud stavební úřad disponoval negativním závazným stanoviskem od roku 2014, není zřejmé, proč žádost nezamítl již tehdy. Případné nezákonné prodlevy v tomto postupu však bez dalšího nemají dopad na zákonnost vydaných správních rozhodnutí.
51. Jak již soud naznačil výše, žalobkyně vůči závaznému stanovisku ani jeho potvrzení v samotné žalobě nic konkrétního neuvedla. Poprvé až v replice zaslané soudu dne 5. 5. 2022 namítla, že v odvolání žádala přezkum závazných stanovisek, přesto je žalovaný k přezkumnému řízení ani nepředal. Jedná se o žalobní námitku, kterou žalobkyně uplatnila až po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty k podání žaloby, kdy již nelze žalobu rozšiřovat o další žalobní body (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Tato žalobní námitka je tedy opožděná. Pouze nad rámec přezkumu soud dodává, že na zahájení přezkumného řízení není právní nárok a jeho nezahájení nezasahuje do právní sféry žalobkyně. O to méně jí mohlo být k tíži, že o nezahájení přezkumného řízení nebyla údajně řádně zpravena [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 11. 3. 2021, č. j. 7 As 270/2020-28, odst. 12, nebo ze dne 7. 12. 2021, č. j. 10 As 379/2021-39, odst. 10 a 11].
52. Ve vztahu k námitce nesprávného určení účastníků správního řízení, není zřejmé, jak se tato tvrzená vada dotkla žalobkyně, již správní orgány považovaly za účastnici správního řízení a jako s takovou s ní jednaly. Pokud správní orgány opomenuly zahrnout mezi účastníky řízení jinou osobu (žalobkyně tvrdí, že přinejmenším opomenuly vlastníka stavby), nejedná se o nezákonnost zasahující do právní sféry žalobkyně (srov. odst. 43 výše), ale případně jen této osoby.
53. Žalobkyně v žalobě dále namítá, že není vlastníkem předmětné stavby. K tomu soud v první řadě uvádí, že mu neuniklo, že se sama za vlastníka stavby v průběhu správního řízení označovala. Na každý pád na této otázce napadené rozhodnutí nestojí. Správní orgány žádost žalobkyně zamítly s ohledem na zmíněná negativní závazná stanoviska, která znemožnila

dodatečné povolení stavby, bez ohledu na to, zda je či není vlastníkem předmětné stavby žalobkyně. Správní orgány rozhodovaly o žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby, protože to byla ona, kdo o něj požádal. Vyřešení otázky vlastnictví stavby je zásadní pro případné řízení o jejím odstranění (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2020, č. j. 30 A 185/2018-106, odst. 23–24).

54. Stejně tak zamítnutí žádosti nebylo postaveno na tom, zda žalobkyně doložila či nedoložila některé další dokumenty, k jejichž předložení ji stavební úřad původně vyzýval. Stavební úřad sice skutečně kvůli nepředložení některých dokumentů nejprve rozhodnutím ze dne 20. 4. 2020 řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil, toto rozhodnutí však bylo k odvolání žalobkyně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2020. Prvostupňové ani napadené rozhodnutí nejsou již na tomto důvodu postavena, ale opírají se o nemožnost dodatečného povolení s ohledem na vydaná negativní závazná stanoviska. Není tak třeba se zabývat tím, zda žalobkyně doložila či nedoložila některé další dokumenty.
55. Pokud jde o ztrátu správního spisu, není pochyb, že jde o vadu správního řízení. Jak však soud uvedl již výše, ne každé pochybení nutně představuje zákonný důvod ke zrušení správního rozhodnutí. V nyní posuzované věci se stavebnímu úřadu povedlo do značné míry spis obnovit, ať už tím, že sám opatřil do spisu listiny, které měl k dispozici v elektronické podobě či si je vyžádal u příslušných orgánů či je do spisu znovu založila žalobkyně. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobkyně v roce 2013 skutečně podala žádost o dodatečné povolení předmětné stavby, což také vyplývá např. ze sdělení stavebního úřadu ze dne 24. 9. 2015, z přerušení řízení stavebním úřadem dne 7. 6. 2013, z přípisu ze dne 10. 6. 2013 vyzývajícím žalobkyni k doplnění žádosti a z dalších listin založených ve správním spise. Nedohledání samotné původní žádosti o dodatečné povolení stavby se tak nijak negativně nepromítlo do zákonnosti správních rozhodnutí, která nestojí na přesném obsahu této žádosti, ale na negativních závazných stanoviscích ke stavbě, o jejíž dodatečné povolení žalobkyně bezesporu požádala. Stejně tak pokud stavební úřad vydal prvostupňové rozhodnutí na podkladě naskenované podoby správního spisu v situaci, kdy byl samotný správní spis předložen žalovanému kvůli jinému řízení, či vycházel z kopií ztracených dokumentů, nejedná se bez dalšího o důvod ke zrušení vydaných správních rozhodnutí. Jinak by bylo třeba nahlížet na věc, pokud by byl např. sporný či nejasný přesný obsah pro rozhodnutí relevantních dokumentů (zde zejména vydaných závazných stanovisek) či jejich pravost, to však není tento případ.
56. Pokud jde o námitku, že žalobkyně nebyla v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámena s obsahem spisu a nemohla se k němu vyjádřit, soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2015, č. j. 8 As 149/2014-68, podle kterého je účelem citovaného ustanovení umožnit účastníkům řízení seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí. Pro úspěšnost námitky nemožnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je však podle NSS nezbytné, aby žalobkyně upřesnila podklady, jež neměla k dispozici, a popsala, jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí (viz odst. 34–35 zmiňovaného rozsudku NSS). V nyní posuzované věci z obsahu správního spisu nevyplývá, že by stavební úřad a žalovaný před vydáním rozhodnutí učinili výzvu s poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu. Jedná se tedy nepochybně o nezákonný postup. Shodně jako v případě předchozí námitky však soud neshledal, že by tato vada mohla mít za daných okolností vliv na zákonnost správních rozhodnutí. Zaprvé žalobkyně do správního spisu opakovaně nahlížela (přínejmenším ve

dnech 18. 5. 2020, 19. 10. 2020, 17. 2. 2021 a 19. 5. 2021) a opakovaně se k věci a postupu zejména stavebního úřadu v řadě podání vyjadřovala. Současně není pochyb, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 29. 4. 2021 jí byl znám obsah listin, na kterých je toto rozhodnutí založeno, jmenovitě závazného stanoviska dotčeného orgánu ze dne 30. 10. 2014 (ostatně sama byla žadatelkou o jeho vydání). I žalovaný měl s ohledem na doplnění spisového materiálu v odvolacím řízení povinnost postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu. I ve vztahu k potvrzujícímu stanovisku ze dne 5. 5. 2021, na kterém je napadené rozhodnutí založeno, však není pochyb o tom, že žalobkyně jeho obsah před vydáním napadeného rozhodnutí znala a mohla se k němu vyjádřit, o čemž ostatně svědčí její odvolací námitky ze dne 27. 6. 2021. Je přitom třeba připomenout, že správní orgány postupovaly podle § 149 odst. 6 správního řádu, tedy s ohledem na vydání negativního závazného stanoviska a jeho potvrzení přistoupily k zamítnutí žádosti žalobkyně, aniž by prováděly další dokazování. Dalšími listinami se v zásadě nebylo nutno zabývat. Konečně soud zdůrazňuje, že žalobkyně v žalobě nijak nespecifikuje, jaké konkrétní podklady rozhodnutí neměla k dispozici a nemohla se k nim vyjádřit ani jinak nepopisuje, jakým způsobem se zmíněné pochybení mohlo projevit na zákonnosti napadeného rozhodnutí. Za této situace soud uzavírá, že šlo o procesní pochybení, nicméně ne takové, které mělo či mohlo mít vliv na zákonnost správních rozhodnutí (kromě výše citovaného rozsudku dále srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013-31, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78, odst. 18–19).

57. Stejně tak není jasné, jak se na výsledku řízení za daných okolností projevila tvrzená procesní vada v podobě absence odpovědi stavebního úřadu na obecné žádosti žalobkyně o informace o řízení podle § 36 odst. 2 věty druhé správního řádu, tvrzená absence seznamu oprávněných úředních osob ve správním spise či naopak založení některých listin, které se podle žalobkyně netýkají předmětu řízení, či tvrzené pomluvy žalobkyně ze strany stavebního úřadu v některých listinách.
58. Námitky týkající se řízení o odstranění stavby či žádosti o potvrzení existence stavby (k níž je nadto podána samostatná žaloba žalobkyně, která je vedena zdejším soudem pod sp. zn. 59 A 28/2021) nejsou relevantní pro nynější věc, kdy jde o soudní přezkum rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby.

Závěr a náklady řízení

59. Soud uzavírá, že žádný žalobní bod neshledal důvodným ani nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky. Napadené rozhodnutí i přes popsání dílčí pochybení správních orgánů v soudním přezkumu obstálo. Proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
60. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyni, která ve věci neměla úspěch, právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť vystupování před správními soudy spadá do jeho běžné úřední činnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2022, č. j. 6 As 198/2022-16, odst. 12, a v něm citovanou judikaturu).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. dubna 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu